

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 308

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 mai 2007

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 201 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului.....	2-3	16-17
Decizia nr. 207 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580 ³ din Codul de procedură civilă.....	4-5	18-19
Decizia nr. 216 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă.....	5-7	19-20
Decizia nr. 267 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă.....	7-8	21-22
Decizia nr. 268 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.....	9-10	22-23
Decizia nr. 269 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.....	10-12	24-25
Decizia nr. 270 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.....	12-14	26-28
Decizia nr. 277 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	14-16	28-29
		29-31
		31-32
Decizia nr. 281 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 513/1956.....		16-17
Decizia nr. 283 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996.....		18-19
Decizia nr. 285 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă.....		19-20
Decizia nr. 290 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă.....		21-22
Decizia nr. 292 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Codul de procedură penală.....		22-23
Decizia nr. 332 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 ¹ și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală.....		24-25
Decizia nr. 334 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. 2 teza întâi partea finală din Codul de procedură penală.....		26-28
Decizia nr. 340 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal.....		28-29
Decizia nr. 342 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.....		29-31
Decizia nr. 343 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.....		31-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 201**

din 13 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit
și adecvarea capitalului**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, excepție ridicată de Andrei Sever Mureșan, prin mandatar Lucian Bagia, în Dosarul nr. 31.468/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 31.468/2/2005, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară**, excepție ridicată de Andrei Sever Mureșan, prin mandatar Lucian Bagia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, deși art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 reglementează un aspect strâns legat de executarea silită, el constituie o normă de drept material, substanțial, aplicabilă raportului juridic născut din contractul de împrumut bancar încheiat între părți, normă care dă dreptul părților de a cere executarea silită direct în temeiul contractului, fără a fi necesară obținerea în prealabil a unei hotărâri judecătorești. Or, atâta vreme cât dreptul material la acțiune derivă din dreptul subiectiv născut în temeiul actului juridic, textele de lege care guvernează raportul juridic de drept material nu pot avea decât caracter

material, iar nu procedural. Prin urmare, sunt incidente principiile aplicării legii în timp, respectiv principiul „*tempus regit actum*” și principiul neretroactivității, astfel încât o eventuală modificare a acestor norme are în vedere numai raporturile juridice născute ulterior intrării sale în vigoare, nu și pe cele născute sub imperiul legii vechi. Așadar, în speța de față, aplicabile contractului de împrumut erau normele legale în vigoare la data încheierii lui, respectiv dispozițiile Legii nr. 33/1991, potrivit cărora contractele de împrumut bancar nu constituiau titluri executorii.

Pe de altă parte, învestirea cu formulă executorie nu se confundă cu caracterul de titlu executoriu, întrucât acesta din urmă este „dat anumitor înscrisuri numai de către legiuitor, prin lege, iar nu de către judecător, prin încheierea de încuviințare a investirii cu formula executorie”. Cu alte cuvinte, „formula executorie prevăzută la art. 269 din Codul de procedură civilă aplicată pe un înscris căruia legea nu îi recunoaște caracterul de titlu executoriu nu poate conferi înscrisului în discuție caracterul de titlu executoriu”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat nu conține nicio dispoziție cu caracter retroactiv, motivarea excepției vizând, în esență, aspecte de interpretare și de aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 24 ianuarie 2005, care au următorul conținut: „*Contractele de credit bancar, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar, constituie titluri executorii.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii civile.

Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, care a abrogat Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară și a preluat dispozițiile criticate în art. 120, cu următoarea redactare: „*Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.*” Prin urmare, Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor noii reglementări, întrucât soluția legislativă este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 409/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003, instanța constituțională a statuat cu privire la principiul neretroactivității legii, arătând că „o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi care o abrogă în mod explicit sau implicit. Prin urmare, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul

anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a noii legi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării acestei legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. A decide că prin dispozițiile sale legea nouă ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, existente ca o consecință a actelor normative care nu mai sunt în vigoare, ar însemna să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii civile. Însă legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi”.

Așa fiind, referitor la pretinsa încălcare a art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că formula redacțională a textului legal dedus controlului nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, textul urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Legii nr. 58/1998 privind activitatea bancară. Cât privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, potrivit principiului „*tempus regit actum*”, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Pe de altă parte, Curtea observă că neconstituționalitatea textului de lege criticat este dedusă exclusiv din modul de aplicare a prevederilor legale în cauză. Astfel, susținerile autorului excepției demonstrează că, în realitate, obiectul criticii sale îl constituie această operațiune, pe care Curtea ar urma să o cenzureze. Or, exercitarea controlului asupra activității de aplicare în concret a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept, „*fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Andrei Sever Mureșan, prin mandatar Lucian Bagia, în Dosarul nr. 31.468/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 207

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gacridanem” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 476/233/2006 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 476/233/2006, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gacridanem” — S.R.L. din Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, potrivit dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, întrucât hotărârea pronunțată de instanță are caracter irevocabil, debitorul nu are la dispoziție nicio cale de atac împotriva acesteia, fapt ce este de natură a contraveni dispozițiilor art. 21 din Constituție și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care prevăd dreptul persoanei de a se adresa justiției și de a beneficia de un recurs efectiv.

Judecătoria Galați apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, întrucât dispozițiile art. 580³ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 580³ din Codul de procedură civilă. Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, care a modificat alineatul 2 al art. 580³ și a introdus 3 noi alineate. Dispozițiile de lege criticate au în prezent următorul conținut: „(1) *Dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 20 RON la 50 RON, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.*

(2) *Dacă în termen de 6 luni debitorul nu va executa obligația prevăzută în titlul executoriu, la cererea creditorului, instanța care a dispus obligarea debitorului la plata unei amenzi civile pe zi de întârziere în favoarea statului va fixa suma datorată statului cu acest titlu, prin încheierea irevocabilă, dată cu citarea părților, iar pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligației prevăzute de alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese; în acest din urmă caz, dispozițiile art. 574 sunt aplicabile în mod corespunzător.*

(3) *Amenda civilă va putea fi anulată, în tot sau în parte, ori redusă, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu sau, după caz, pentru alte motive temeinice, pe cale de contestație la executare.*

(4) Încheierile date în condițiile prezentului articol sunt executorii și se comunică din oficiu, prin grija grefierului de ședință, organelor fiscale competente în vederea executării silite, potrivit Codului de procedură fiscală.

(5) Pentru neexecutarea obligațiilor prevăzute în prezentul articol nu se pot acorda daune cominatorii.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, precum și prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 484/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 14 ianuarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că „reglementarea criticată se subsumează Cărtii a V-a a Codului de procedură civilă, consacrată executării silite a obligațiilor stabilite printr-un titlu executoriu, constituind secțiunea a IV-a referitoare la executarea silită a obligațiilor de a face sau de a nu face. Finalitatea acesteia este evidentă și constă în determinarea debitorului rău-platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu,

pe care numai el o poate executa, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, tinzând la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență imperativă a executării silite.

Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului irevocabil al acestei încheieri este deci în deplină concordanță cu finalitatea reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât, așa cum Curtea a statuat în mod constant, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, deci, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces“.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Referitor la celelalte dispoziții ale art. 580³ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că argumentele reținute în prealabil sunt pe deplin aplicabile, astfel încât critica cu un atare obiect este, de asemenea, neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gacridanem“ — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 476/233/2006 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul

nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 13.479/2005 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal se prezintă partea Eugenia Tudorache, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă susține admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât în cazul cererilor de despăgubire sau de restituire a bunurilor preluate abuziv în timpul regimului comunist nu poate opera termenul de prescripție instituit de Decretul nr. 167/1958, ci este necesară o repunere în termen în vederea dobândirii drepturilor cuvenite.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece instanța pretinde completarea textului de lege criticat și lămurirea unor aspecte ce țin de competența sa exclusivă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 13.479/2005, **Judecătoria Constanța a sesizat, din oficiu, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Judecătoria Constanța susține că recunoașterea prin lege a dreptului la despăgubiri pentru anumite bunuri preluate abuziv în timpul regimului comunist, cu excluderea altora, constituie o soluție legislativă discriminatorie. Cu toate că nu se poate extinde aplicabilitatea legilor speciale de reparație unor bunuri neprevăzute în acestea, eliminarea discriminării arbitrare este posibilă și se impune prin înlăturarea incidenței normelor privind prescripția extinctivă în cazul tuturor preluărilor abuzive de bunuri, fapt ce ar da posibilitatea tuturor păgubiților de a formula în justiție acțiuni în revendicare.

Prin urmare, dispozițiile art. 1, ale art. 3 și ale art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 46 privind dreptul la moștenire, în măsura în care sunt aplicabile și cererilor privind acordarea de despăgubiri pentru bunurile preluate în perioada regimului comunist.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 1, ale art. 3 și ale art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 nu contravin prevederilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, ale art. 3 și ale art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 21 aprilie 1958, care au următorul conținut:

— Art. 1: „*Dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege.*”

Odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind accesorii.

Orice clauză care se abate de la reglementarea legală a prescripției este nulă.“;

— Art. 3: „*Termenul prescripției este de 3 ani.“;*

— Art. 8 alin. 1: „*Prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 46 privind dreptul la moștenire, precum și ale art. 154 alin. (1) referitoare la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că recunoașterea, prin lege, a dreptului la despăgubiri numai pentru anumite bunuri preluate abuziv în timpul regimului comunist reprezintă o opțiune a legiuitorului, care este în concordanță cu caracterul reparator al acestei legi, pe de o parte, și care ține de politica legislativă fiscală a statului, pe de altă parte. Mai mult, această opțiune este în deplină concordanță cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Însă Curtea observă că neconstituționalitatea textelor de lege criticate este dedusă exclusiv din modul de aplicare a prevederilor legale privind prescripția extinctivă în cauza aflată pe rolul instanței. Astfel, motivele invocate în susținerea excepției demonstrează că, în realitate, obiectul criticii îl constituie această operațiune, pe care Curtea ar urma să o cenzureze. Or, exercitarea controlului asupra activității de aplicare în concret a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept, „*fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*“.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 13.479/2005 al Judecătoriei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 267

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă

Ioan Vida	—președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Georgeta Năstase-Silvestru în Dosarul nr. 2.359/4/2006 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul că, la dosar, partea Cristian Căpraru a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.359/4/2006, **Judecătoria Sectorului 4 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.

Excepția a fost ridicată de Georgeta Năstase-Silvestru într-o cauză având ca obiect rezoluțiunea pentru neplata prețului a contractului de vânzare-cumpărare a unui apartament, încheiat de aceasta (reclamantă în cauză), în calitate de vânzător, cu pârâțul cumpărător. Acesta din urmă a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, întrucât a intervenit termenul general de prescripție prevăzut la art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Decretul nr. 167/1958, care este aplicat în 2006, ca și când ar fi apărut după 1991, prin structura sa este neconstituțional, aducând atingere art. 15 alin. (2), art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (2) teza întâi și art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că „instituția prescripției extinctive prezintă incontestabile justificări, inclusiv din punct de vedere al accesului efectiv la justiție, asigurând stabilitatea și certitudinea în raporturile juridice, securitatea juridică a justițiabililor, mobilizarea titularilor de drepturi subiective civile pentru realizarea lor în timp mai scurt“.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, în principal, că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât partea

contestatoare nu a precizat niciun motiv de ordin juridic care să justifice critica de neconstituționalitate. În subsidiar, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „prin prescripția extinctivă se sancționează pasivitatea titularului în exercitarea drepturilor sale, ceea ce nu echivalează cu încălcarea dreptului său de proprietate“.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuească dreptul părților la un proces echitabil, pentru că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor în baza prerogativelor sale, cu respectarea anumitor exigențe.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie prevederile Decretului nr. 167/1958. În realitate, din analiza dosarului, se constată că incidente în cauză sunt numai prevederile art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958, care au următorul cuprins: „*Termenul prescripției este de 3 ani [...].*“

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2)

privind principiul neretroactivității legii, în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, în art. 44 alin. (2) teza întâi privind dreptul de proprietate privată și în art. 154 alin. (1) referitor la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 296 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 12 august 2003, s-a statuat, cu valoare de principiu, că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuească accesul liber la justiție.

Mai mult, în jurisprudența sa referitoare la dreptul de acces la justiție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis, în *Cauza Z și alții contra Regatului Unit al Marii Britanii (2001)*, că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale poate fi invocat de orice persoană care consideră că a existat o ingerință ilegală în privința exercițiului unuia din drepturile sale având caracter civil, adăugând însă că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut“ și că „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni“. Așa fiind, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 prin raportare la dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție.

Curtea mai constată că invocarea în susținerea excepției a prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție este nerelevantă, deoarece textul de lege criticat stabilește un termen general de prescripție, fără a cuprinde vreo referire cu caracter retroactiv cu privire la situații intervenite anterior adoptării decretului.

Totodată, Curtea observă că dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție nu sunt incidente în speță.

În consecință, având în vedere compatibilitatea prevederilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 cu dispozițiile constituționale invocate, Curtea constată că dispozițiile art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A) d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Georgeta Năstase-Silvestru în Dosarul nr. 2.359/4/2006 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 268

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.471/COM/2006 al Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosarul cauzei autorul excepției a depus o cerere de amânare în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării cauzei.

Curtea respinge cererea de amânare, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.471/COM/2006, **Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. într-un litigiu comercial având ca obiect dizolvarea acesteia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor art. 126 din Constituție, deoarece se permite Oficiului Național al Registrului Comerțului să sesizeze instanța de judecată în vederea dizolvării oricărei societăți comerciale care nu a depus situațiile financiare anuale. Se

ajunge astfel la posibilitatea de a se pune la dispoziția oricui plătește date despre situația financiară a societății, fără a mai fi asigurat secretul fiscal.

Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instituția chemată să stabilească dacă se impune sau nu dizolvarea societății este o instanță judecătorească, respectiv tribunalul, așa încât prin textul de lege criticat nu se aduce atingere prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că „Oficiul Registrului Comerțului poate doar să sesizeze tribunalul în legătură cu nerespectarea obligației legale a societăților comerciale de a depune situațiile financiare anuale”, fără a se substitui, însă, instanței de judecată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt în deplină concordanță cu textul constituțional care conferă exclusiv legiuitorului atributul de a stabili competența și procedura de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul cuprins:

— Art. 237 alin. (1) lit. b): „*La cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, tribunalul va putea pronunța dizolvarea societății în cazurile în care: [...]*”

b) societatea nu a depus, în cel mult 6 luni de la expirarea termenelor legale, situațiile financiare anuale sau alte acte care, potrivit legii, se depun la oficiul registrului comerțului.“

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 29 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2007, a respins excepția de neconstituționalitate a textului de lege criticat prin raportare la dispozițiile art. 126 din Constituție, statuând, în esență, că modul în care este reglementată sancțiunea menționată nu

contravine prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției, și anume celor ale art. 126 privind instanțele judecătorești, deoarece sancțiunea este aplicată de instanța de judecată, cu obligația asigurării dreptului la apărare și a tuturor garanțiilor procesuale prevăzute de lege pentru părțile în proces.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style“ — S.R.L. în Dosarul nr. 2.471/COM/2006 al Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 269

din 22 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

în Dosarul nr. 28.734/1/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Maria Manuela Rafael, apărătorul acesteia, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar dovada de îndeplinire a procedurii de citare cu partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov s-a restituit cu mențiunea că aceasta și-a schimbat sediul.

Cu privire la acest aspect, reprezentantul părții Maria Manuela Rafael consideră că se impune aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 98 din Codul de procedură civilă.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt incidente prevederile art. 98 din Codul de procedură civilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Predeal“ — S.A.

Curtea dispune aplicarea prevederilor art. 98 din Codul de procedură civilă.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul părții Maria Manuela Rafael solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că asupra textului de lege criticat Curtea s-a mai pronunțat în sensul respingerii acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 28.734/1/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Predeal” — S.A. într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei decizii civile ce menține sentința civilă prin care s-a respins, în temeiul art. 49 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001, cererea reconvențională formulată de autorul excepției în sensul instituirii unui drept de retenție asupra imobilului revendicat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, așa cum s-a reținut în încheierea de sesizare, că „textul de lege criticat contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție”. În acest sens, arată că, „în timp ce chiriașilor persoane fizice le este recunoscut dreptul la recuperarea investiției, chiriașilor persoane juridice nu le este recunoscut acest drept”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că textul legal criticat nu contravine prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece egalitatea în drepturi nu împiedică statul să legislaze măsuri de protecție asupra unor categorii de persoane.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile sunt constituționale, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului părții Maria Manuela Rafael, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia, îl constituie prevederile art. 49 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Legea nr. 10/2001 a fost republicată, în urma adoptării Legii nr. 247/2005, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, textele de lege criticate devenind, în urma renumerotării, alin. (2) și (3) ale art. 48 din acest act normativ, având următorul conținut:

— Art. 48 alin. (2) și (3): „(2) *În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat cu titlu valabil, obligația de despăgubire prevăzută la alin. (1) revine persoanei îndreptățite.*

(3) *În cazul în care imobilul care se restituie a fost preluat fără titlu valabil, obligația de despăgubire revine statului sau unității deținătoare.*”

Asupra acestora urmează a se pronunța Curtea prin prezenta decizie.

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 921 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2007, Curtea a reținut, făcând referire la jurisprudența sa, că este justificată opțiunea legiuitorului de a institui destinatari diferiți ai obligației de despăgubire, în funcție de situația juridică distinctă a imobilelor ce se restituie, respectiv de împrejurarea preluării imobilului cu sau fără titlu. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, că principiul constituțional al egalității în drepturi nu are semnificația unei uniformități de tratament juridic, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Totodată, Curtea observă că art. 16 alin. (1) din Constituție privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a persoane juridice, iar nu egalitatea între cetățeni și autorităților publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (2) și (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Predeal” — S.A. în Dosarul nr. 28.734/1/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 270

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Nicolae Cojocaru, Eliza Cojocaru, Cristian Cojocaru, Ștefan Cojocaru și George Cojocaru în Dosarul nr. 30.637/299/2005 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde unul dintre autorii excepției, Nicolae Cojocaru, și partea Aura Ilie, personal și asistată de apărător cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției, Nicolae Cojocaru, depune la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, întrucât apărătorul său este bolnav.

Apărătorul părții prezente se opune cererii de amânare, considerând că se urmărește tergiversarea judecării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea cererii de amânare.

Curtea respinge cererea de amânare, întrucât aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Autorul excepției, Nicolae Cojocaru, solicită admiterea acesteia.

Apărătorul părții Aura Ilie solicită, în principal, respingerea excepției ca inadmisibilă, apreciind că aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei. În subsidiar, consideră că excepția este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat ocrotește în mod egal atât chiriașii, cât și proprietarii. Totodată, arată că niciuna dintre interpretările posibile date normelor legale criticate nu aduce atingere prevederilor art. 20 din Constituție și, prin prisma acestuia, prevederilor din Declarația Universală a Drepturilor Omului invocate de autorii excepției. Mai arată că titularii drepturilor au obligația constituțională de a le exercita cu bună-credință.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile legale criticate ocrotesc în mod egal pe proprietar și pe chiriaș, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 30.637/299/2005, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece din formularea acestuia „rezultă că există cetățeni cărora li se prelungesc contractele de închiriere și cetățeni cărora nu li se prelungesc aceste contracte”, instituindu-se așadar discriminări între cele două categorii. Totodată, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 ocrotește numai pe proprietar, nu și pe chiriaș. Sunt încălcate și prevederile art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 9, 10, 11 și 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ce garantează dreptul la un nivel de trai corespunzător, respectiv dreptul la locuință.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, considerând că situațiile excepționale reglementate prin textul de lege criticat au impus soluții de excepție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a textului de lege criticat în raport de dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece acestea se aplică tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei, fără discriminări pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, prezent la dezbateri, susținerile apărătorului părții Aura Ilie, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, cu modificările aduse prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

— Art. 13: „*Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică:*

a) în cazul contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari persoane fizice, altele decât cele prevăzute la art. 2—7;

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe proprietate particulară, prevăzute la art. 1—7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare, după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, ca foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;

c) chiriașului care refuză să preia în folosință o altă locuință pusă la dispoziție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, de fostul proprietar sau de moștenitorii acestuia ori de autoritățile publice locale;

d) în cazul litigiilor determinate de refuzul chiriașilor cărora li s-a notificat să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul, potrivit Legii nr. 17/1994, Legii nr. 112/1995 sau Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul de locuințe;

f) în cazul chiriașilor care au subînchiriat locuința fără consimțământul scris al proprietarului;

g) în cazul chiriașilor care au schimbat total sau parțial destinația ori structura interioară a locuinței fără consimțământul scris al proprietarului și fără aprobările legale;

h) chiriașului care a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor sau bunurilor aferente acestora ori care a înstrăinat fără drept părți din acestea;

i) chiriașului care are un comportament ce face imposibilă conviețuirea sau împiedică folosirea normală a locuinței;

j) chiriașilor rezidenți în străinătate care, fără a fi detașați, nu au mai folosit locuința mai mult de un an fără întrerupere.“

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 20 privitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu referire la art. 25 privind dreptul la un nivel de trai decent, din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 9 referitor la dreptul oricărei persoane la securitate socială, ale art. 10 privind ocrotirea și asistența acordate familiei, ale art. 11 referitor la dreptul oricărei persoane la un nivel de trai decent și ale art. 12 privind dreptul la ocrotirea sănătății, din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile art. 16 din Constituție.

Astfel, prin Decizia nr. 363 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 15 septembrie 2005, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor, tratamentul egal impunându-se doar pentru cetățenii aflați în situații identice. Dispozițiile legale criticate ocrotesc în mod egal pe proprietar și pe chiriaș, stabilind, pe de o parte, în ce măsură proprietarul poate refuza în mod justificat prelungirea contractului, iar, pe de altă parte,

dând chiriașului posibilitatea să își apere dreptul locativ în condițiile în care nu i se poate reproșa vreo conduită culpabilă.

Curtea mai observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este un act normativ prin care sunt instituite măsuri de protecție a chiriașilor. Exceptarea, prin textul de lege criticat, a unor categorii de chiriași de la aplicarea acestor măsuri se justifică ori prin lipsa unei necesități reale de a beneficia de prelungirea contractelor de închiriere, ori datorită conduitei culpabile a chiriașilor.

Așa fiind, dispozițiile legale criticate nu aduc atingere nici prevederilor art. 20 din Constituție, coroborate cu art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 9, 10, 11 și 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Nicolae Cojocaru, Eliza Cojocaru, Cristian Cojocaru, Ștefan Cojocaru și George Cojocaru în Dosarul nr. 30.637/299/2005 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 277

din 22 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și art. 15 lit. g)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

lit. g) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vanea Com” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 5.291/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Ioan Bălan, pentru Societatea Comercială „Vanea Com” — S.R.L. din Satu Mare, cu delegație depusă în ședință, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale art. 15

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile criticate din Legea nr. 303/2004 adaugă la Constituție, condiționând dreptul persoanei vătămate la repararea

prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale de existența unor hotărâri judecătorești definitive prin care s-a stabilit răspunderea penală sau disciplinară a judecătorului sau procurorului, pentru celelalte situații neexistând această cerință. Referitor la art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997, susține că acesta contravine principiului egalității, deoarece limitează numai la procesele penale scutirea de la plata taxelor de timbru a acțiunilor și cererilor privind acordarea despăgubirilor.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 ca neîntemeiată, iar a excepției de neconstituționalitate a art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 ca fiind inadmisibilă, întrucât se tinde la completarea textului criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.291/83/2006, **Tribunalul Satu Mare – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 și ale art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vanea Com” – S.R.L. din Satu Mare într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni de constatare a unei erori judiciare și de acordare de despăgubiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 condiționează dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erori judiciare, în alte procese decât cele penale, de existența unor hotărâri judecătorești definitive prin care s-a stabilit, în prealabil, răspunderea penală sau disciplinară a judecătorului sau procurorului, limitarea fiind neconstituțională, deoarece art. 52 alin. (3) din Constituție instituie în favoarea legiuitorului numai competența de reglementare, iar nu și de condiționare, după criterii subiective. Pe de altă parte, textul criticat limitează răspunderea numai pentru cazurile de rea-credință sau neglijență în serviciu.

Referitor la art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997, autorul excepției susține că, limitând scutirea de la plata taxei de timbru la victimele erorilor judiciare săvârșite numai în procesele penale, iar nu și în alte categorii de procese, textul criticat încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii.

Tribunalul Satu Mare – Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 este neîntemeiată, întrucât textul criticat nu face nicio diferențiere între justițiabili. Regula este cea de timbrare, deoarece justiția este un serviciu public care angajează cheltuieli suportate de la bugetul de stat și doar prin excepții instituite de legiuitor anumite categorii de cereri beneficiază de scutiri.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate din Legea nr. 303/2004 reprezintă tocmai o concretizare a art. 52 alin. (3) din Constituție, iar dispozițiile criticate din Legea nr. 146/1997 sunt de asemenea constituționale, deoarece instituirea de către legiuitor a unor scutiri de taxe judiciare de timbru pentru anumite categorii de cereri nu face nicio diferențiere între contribuabili, iar stabilirea și dimensionarea taxelor judiciare de timbru reprezintă atribuția exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, și ale art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997.

Astfel, dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004: *„Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.”;*

— Art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997: *„Sunt scutite de taxe judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la: [...] g) stabilirea și acordarea despăgubirilor decurgând din condamnarea sau luarea unei măsuri preventive pe nedrept.”;*

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 52 alin. (3) privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare și ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, autorul excepției susține că acestea condiționează dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erori judiciare săvârșite

în alte procese decât cele penale de existența unor hotărâri judecătorești definitive prin care s-a stabilit, în prealabil, răspunderea penală sau disciplinară a judecătorului sau procurorului, condiționare ce contravine art. 52 alin. (3) din Constituție.

Potrivit acestui text constituțional, statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, răspundere stabilită în condițiile legii și care nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.

Curtea observă că, la revizuirea Constituției din 2003, această răspundere a statului nu a mai fost limitată doar la erorile judiciare săvârșite în materie penală, ci se referă acum la toate erorile judiciare, indiferent de natura cauzelor în care au fost săvârșite, lărgindu-se astfel garanția constituțională a acestei răspunderi.

Totodată, Curtea constată că, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea fundamentală, răspunderea statului este stabilită în condițiile legii, iar legiuitorul a reglementat — prin art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 — condițiile în care se stabilește această răspundere, printre care se află

și acea cerință a existenței unei hotărâri definitive de stabilire a răspunderii penale sau disciplinare a judecătorului sau procurorului. Astfel, dispozițiile criticate nu restrâng răspunderea statului doar la unele erori judiciare, așa cum în mod eronat susține autorul excepției, ci stabilesc modalitățile și condițiile în care angajarea acestei răspunderi urmează a se face prin acordarea și plata despăgubirilor cuvenite.

Având în vedere aceste considerente, excepția de neconstituționalitate a art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

II. Referitor la dispozițiile art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997, Curtea constată că autorul excepției dorește, în realitate, completarea acestora și cu alte cazuri de scutiri de la plata taxelor de timbru, ceea ce, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibil, întrucât Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vanea Com” — S.R.L. din Satu Mare în Dosarul nr. 5.291/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. g) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 281

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 513/1956

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Rodica I. Grumeza și Mihai I. Grumeza în Dosarul nr. 11.771/2005 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal se prezintă autorii excepției, prin avocat Laura Cosma, lipsind primarul municipiului Iași, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul părților prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că prin Decretul nr. 513/1956 statul a dispus cu privire la un imobil preluat fără titlu, astfel că prin respingerea excepției ar însemna să se recunoască acestui decret, nepublicat, un efect constitutiv al unui drept de proprietate în favoarea statului. Faptul că acest decret, care

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 513/1956, excepție ridicată de

produce încă efecte juridice, nu se regăsește în evidența actelor normative publicate, nefiind abrogat expres sau implicit, duce la concluzia că acesta este în vigoare. Or, singura soluția de înlăturare a efectelor decretului o constituie declararea ca neconstituțional a acestuia. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât acest decret nu se regăsește în evidența oficială a actelor normative publicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 11.771/2005, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 513/1956**, excepție ridicată de Rodica I. Grumeza și Mihai I. Grumeza într-un proces civil având ca obiect o contestație formulată în baza Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că, deși ne aflăm în prezența unui decret ale cărui efecte s-au consumat în trecut, menținerea lui în vigoare ar însemna să confere regimului constituțional actual un efect retroactiv și „menținerea ca legale a dispozițiilor cuprinse în Decretul nr. 513/1956 ar echivala cu statuarea faptului că și imobilele preluate de stat fără titlu sau printr-un act administrativ nelegal fac obiectul dreptului său de proprietate“.

De asemenea, mai susțin că Decretul nr. 513/1956 nu mai poate produce efecte juridice deoarece, în conformitate cu dispozițiile Constituției din anul 1952, actele cu caracter normativ adoptate de Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare România își produc efecte din momentul publicării acestora în Buletinul Oficial al Marii Adunări Naționale, „exigență neverificată în prezenta cauză“.

Tribunalul Iași consideră că excepția de neconstituționalitate nu este admisibilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că Decretul nr. 513/1956 nu se regăsește în evidența oficială a actelor normative publicate. De aceea, consideră că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, îl constituie prevederile Decretului nr. 513/1956.

Curtea constată, potrivit informațiilor primite de la Consiliul Legislativ, singura autoritate care ține evidența oficială a legislației, că acest decret nu figurează în evidența actelor normative publicate sau nepublicate.

Pe de altă parte, analizând actele și lucrările din dosarul instanței de judecată, Curtea reține că Decretul nr. 513/1956, emis de Prezidiul Marii Adunări Naționale al fostei Republici Populare Române la data de 28 septembrie 1956, privește exproprierea și trecerea în proprietatea statului a unor clădiri și terenuri situate în orașul Iași. Acest decret a avut, însă, o aplicare temporară, epuizându-și deja efectele.

De aceea, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]*“, excepția urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 513/1956, excepție ridicată de Rodica I. Grumeza și Mihai I. Grumeza în Dosarul nr. 11.771/2005 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 283

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43
din Legea locuinței nr. 114/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, potrivit căruia: *„Locuințele sociale se repartizează de către consiliile locale pe baza criteriilor stabilite anual de acestea, în condițiile prevederilor prezentului capitol, și de ele pot beneficia, în ordinea de prioritate stabilită de consiliile locale, următoarele categorii de persoane: tinerii căsătoriți care au fiecare vârsta de până la 35 de ani, tinerii proveniți din instituții de ocrotire socială și care au împlinit vârsta de 18 ani, invalizii de gradul I și II, persoanele handicapate, pensionarii, veteranii și văduvele de război, beneficiarii prevederilor Legii nr. 42/1990, republicată, și ai Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, alte persoane sau familii îndreptățite.“*

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 — Egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2) — Accesul liber la justiție și ale art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia“.*

Cum obiectul litigiului în care a fost ridicată excepția îl constituie o acțiune în evacuare pentru lipsă de titlu, iar textul art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996 reglementează modul în care se repartizează locuințele sociale de către consiliile locale, precum și ordinea de prioritate a beneficiarilor acestor locuințe, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu au legătură cu speța dedusă judecării.

De aceea, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) coroborat cu alin. (6) al aceluiași articol din Legea nr. 47/1992, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Petrică Adrian Badeliță în Dosarul nr. 5.394/302/2006 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât prevederile de lege criticate nu au legătură cu cauza dedusă judecării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.394/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996**, excepție ridicată de Petrică Adrian Badeliță într-un proces civil de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale, întrucât „exercițiul dreptului de locațiune recunoscut de lege trebuie să aibă un tratament egal cu dreptul de proprietate“, și că „nu este posibilă limitarea prin acțiunea în evacuare a dreptului locativ“.

Judecătoria Sectorului 5 București nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția ridicată, deși i-a fost solicitată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate nu au legătură cu litigiul aflat pe rolul instanței de judecată.

Avocatul Poporului apreciază că art. 43 din Legea nr. 114/1996 este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Petrică Adrian Badeliță în Dosarul nr. 5.394/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurogrand” — S.R.L. din Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 6.734/325/2006 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.734/325/2006, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Eurogrand” — S.R.L. din Săcălaz,

județul Timiș, în cadrul soluționării unei contestații în executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece debitorul care s-a prevalat de dispozițiile art. 428 din Codul de procedură civilă o dată pe durata executării silite nu se mai poate prevala de această dispoziție legală ulterior, în cadrul aceleiași executări silite, raportat la contestarea unui nou act de executare. Or, atât timp cât creditorul are dovada solvabilității debitorului, debitul fiind consemnat la dispoziția organelor de executare, alin. 2 și 3 ale art. 428 din Codul de procedură civilă vin în contradicție și cu alin. 4 al aceluiași articol, care arată că în orice alt caz urmărirea va continua. Potrivit dispozițiilor procedurale invocate, la fiecare contestare a unui act de executare, debitorul ar trebui să consemneze din nou debitul pentru a putea beneficia de art. 428 din Codul de procedură civilă.

Judecătoria Timișoara și-a exprimat opinia în sensul că excepția este neîntemeiată, întrucât drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună-credință și potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege, aceasta presupunând invocarea în cadrul aceleiași contestații la executare a tuturor cauzelor de nulitate sau anulabilitate a actelor de executare sau a titlului executoriu. Totodată, părțile dispun de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, întrucât încheierea de soluționare a cererii de suspendare sau încetare a urmăririi se poate ataca cu recurs.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă sunt constituționale întrucât, pe de-o parte, nu instituie un tratament diferențiat pentru aceleași situații, iar, pe de altă parte, nu îngrădesc sub nici un aspect dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime și de a beneficia de toate garanțiile care condiționează procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

„(2) Totodată, persoanele arătate la alin. 1 vor fi obligate să înmâneze executorului judecătoresc pe lângă recipisa de consemnare și o copie de pe cererea de suspendare sau de încetare a executării silită, depusă la instanța competentă. Până la soluționarea cererii de către instanță urmărirea se va opri în tot sau în parte.

(3) Asupra cererii de încetare sau suspendare a executării silită, instanța de executare se va pronunța prin încheiere, potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială.”

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură, cuprinse în secțiunea II „Urmărirea bunurilor mobile“ din capitolul II „Urmărirea silită asupra bunurilor mobile“ al cărții V „Despre executarea silită“ din Codul de procedură civilă, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este stabilită de legiuitor, evident fără a fi încălcate prevederile sau principiile constituționale.

Procedura criticată în motivarea excepției de neconstituționalitate nu contravine principiului liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, și nici principiului egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție, întrucât, pe de-o parte, nu îngrădește dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, iar, pe de altă parte, se aplică tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei legale, fără privilegii sau discriminări.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia alin. 2 și 3 ale art. 428 din Codul de procedură civilă vin în contradicție și cu alin. 4 al aceluiași articol, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, eventualele neconcordanțe dintre actele normative intrând în competența legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 428 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurogrand“ — S.R.L. din Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 6.734/325/2006 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 290

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „COM BAI” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.228/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 8.228/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „COM BAI” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că nu a fost prezent în fața instanței, hotărârea nu i-a fost comunicată, neputând astfel lua cunoștință de dispozitivul acesteia pentru a declara recurs în termenul prevăzut de textul de lege criticat. În continuare, arată că termenul de 5 zile înăuntrul căruia se poate exercita recurs trebuie să curgă de la comunicare, iar nu de la pronunțarea hotărârii prin care instanța se declară necompetentă.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că autorul excepției de neconstituționalitate nu menționează niciun text din Legea fundamentală considerat a fi încălcat de dispozițiile de lege criticate. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

„sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. În continuare, arată că aspectele sesizate de autorul excepției reprezintă chestiuni de aplicare a legii, de competența instanțelor judecătorești, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși, prin încheiere, Curtea Constituțională a fost sesizată cu art. 158 din Codul de procedură civilă în integralitatea sa, din notele scrise ale autorului rezultă că excepția de neconstituționalitate vizează doar alineatul 3 al articolului 158 din Codul de procedură civilă. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„Dacă instanța se declară necompetentă, împotriva hotărârii se poate exercita recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. Dosarul va fi trimis instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent, de îndată ce hotărârea de declinare a competenței a devenit irevocabilă.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia nu indică prevederile din Constituție pretins încălcate prin textul de lege criticat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, fără a indica însă prevederile din Constituție pretins încălcate prin textul criticat.

De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate instanței de contencios constituțional trebuie făcute în formă scrisă și motivate. Coroborând acest text de lege cu prevederile art. 29 din Legea nr. 47/1992, rezultă că esența controlului de constituționalitate este exercitarea acestuia numai în limitele sesizării. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate substitui părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate, deoarece acest fapt ar avea

semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile Legii nr. 47/1992.

În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „COM BAI” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.228/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 292

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, Petre Neguț solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 11.360/300/2005, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dan Niculescu Isaiia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 11, art. 20 și art. 126 alin. (1) din Constituție, pentru motivul că judecătorii sunt instanțe fără personalitate juridică. În consecință, consideră autorul excepției, nici judecătorii de la aceste instanțe nu pot fi abilitați să judece și să pronunțe hotărâri, „deoarece nu au capacitate de exercițiu“.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat este în concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Niculescu Isaiia în Dosarul nr. 11.360/300/2005 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal răspunde partea Petre Neguț, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea de amânare în vederea pregătirii apărării, formulată de autorul excepției.

Partea prezentă, precum și reprezentantul Ministerului Public se opun amânării judecării excepției de neconstituționalitate.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării formulate de autorul excepției.

potrivit căroră „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*“.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând că autoritatea judecătorilor nu decurge din faptul că aceștia își exercită activitatea în judecătoria, ea fiind stabilită de dispozițiile constituționale, precum și de actele normative care stabilesc statutul judecătorilor.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt în concordanță cu art. 126 alin. (2) din Constituție. În ce privește încălcarea art. 11 și art. 20 din Constituție, arată că aceste texte nu sunt incidente în cauză, întrucât autorul excepției nu indică principiile din pactele și tratatele internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și care ar fi încălcate prin textul criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 25 din Codul de procedură penală, potrivit căroră „(1) *Judecătoria*

judecă în primă instanță toate infracțiunile, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe.

(2) *Judecătoria soluționează și alte cazuri anume prevăzute de lege.*“

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 11, referitor la Dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului și art. 126 alin. (1) — Instanțele judecătorești.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței și procedurii de judecată este atributul legiuitorului. Faptul că judecătoriile nu au personalitate juridică nu poate duce la concluzia că judecătorii care își desfășoară activitatea în astfel de instanțe nu au capacitate de exercițiu, judecătoriile fiind o structură organizatorică a puterii judecătorești, organizate potrivit Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Pe de altă parte, Curtea reține că autoritatea judecătorilor decurge din dispozițiile constituționale și din actele normative care stabilesc statutul acestora. Astfel, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*“, obligațiile lor fiind cele stabilite prin Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și al procurorilor.

În consecință, competența judecătorilor de a judeca și a pronunța hotărâri nu este determinată de faptul că judecătoriile au sau nu personalitate juridică. De altfel, Legea nr. 304/2004 nu stabilește personalitatea juridică ca o condiție pentru funcționarea instanțelor de judecată.

Curtea constată că în legătură cu art. 11 și art. 20 din Constituție autorul excepției nu indică actele internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului pretins a fi încălcate. În consecință, Curtea nu poate exercita control cu privire la încălcarea acestor dispoziții constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Niculescu Isaiia în Dosarul nr. 11.360/300/2005 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4¹
și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Erdély Ede în Dosarul nr. 372/2005 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate sunt o concretizare la nivelul legii a art. 24 din Constituție. În acest mod, inculpatul beneficiază de serviciile unui avocat și, totodată, este sancționat comportamentul abuziv al avocatului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 372/2005, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Erdély Ede într-o cauză penală în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

În motivarea excepției autorul acesteia apreciază, în esență, că textele criticate încalcă dreptul fundamental al unei persoane supuse rigorilor procesului penal de a-și alege singură avocatul și de a nu fi de acord cu substituirea acestuia de către un alt avocat desemnat de avocatul ales, fără consimțământul său, sau de către unul desemnat din oficiu. Se mai arată că, în acest mod, se ajunge la încălcarea caracterului *intuitu personae* al contractului de asistență judiciară.

Judecătoria Sfântu Gheorghe apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În susținerea acestei opinii se arată că avocatul numit din oficiu sau cel ales au aceleași drepturi și obligații în cadrul procesului, iar

faptul că avocatul ales este înlocuit din dispoziția instanței de judecată nu este o sancțiune, ci o măsură de a continua judecarea cauzei. Se mai arată că textul constituțional al art. 24 asigură părții posibilitatea de a avea un avocat pe tot parcursul procesului.

Totodată, se consideră că art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală asigură sancționarea avocatului care nu se prezintă într-o cauză în care asistența juridică este obligatorie, în condițiile în care nu a asigurat substituirea, ceea ce este o măsură de natură a preîntâmpina tergiversarea soluționării cauzei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se susține că, în realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 4¹ și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală. Se arată că dispozițiile art. 171 alin. 4¹ din Codul de procedură penală nu dau dreptul instanței de a înlocui în mod arbitrar avocatul ales, asigură posibilitatea exercitării dreptului la apărare prin numirea unui apărător din oficiu și constituie o garanție a exercitării efective a acestui drept. Aceste dispoziții legale au un rol de protecție pentru învinuit sau inculpat și nu există niciun impediment legal ca acesta să fie în continuare asistat de către avocatul ales sau să își aleagă un alt avocat, delegația apărătorului numit producându-și efectele doar atâta vreme cât cel numit nu se prezintă. Se mai apreciază că art. 171 alin. 4¹ din Codul de procedură penală face aplicarea principiului celerității în desfășurarea procesului penal.

În ceea ce privește dispozițiile art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că acestea sunt constituționale, neexistând nicio dispoziție constituțională care să interzică sancționarea apărătorului numit sau ales din oficiu, în cazul în care acesta nu își îndeplinește obligațiile legale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că dispozițiile legale criticate constituie veritabile garanții ale dreptului la apărare, ceea ce antrenează obligația organelor judiciare de a respecta și de a asigura exercitarea acestui drept în mod efectiv.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 4 și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală. Curtea reține că, în realitate, astfel cum rezultă din actele dosarului, autorul excepției critică dispozițiile art. 171 alin. 4¹ teza a doua și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 171 alin. 4¹ teza a doua: *„În cursul judecății, după începerea dezbaterilor, când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipsește, nejustificat, la termenul de judecată și nu asigură substituirea, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.”;*

— Art. 198 alin. 3: *„Lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condițiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei.”*

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile art. 171 alin. 4¹ teza a doua din Codul de procedură penală prevăd dreptul instanței de judecată, în cazul în care asistența juridică este obligatorie, de a lua măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să

înlocuiască apărătorul ales, atunci când acesta lipsește nejustificat la termenul de judecată și nu asigură substituirea. Curtea constată că textul legal criticat nu prevede dreptul arbitrar al instanței de judecată de a proceda la înlocuirea apărătorului ales, ci, din contră, protejează inculpatul de lipsa de diligență a apărătorului său ales. Curtea observă că delegația apărătorului desemnat din oficiu încetează în momentul în care apărătorul ales se prezintă la termenul de judecată sau asigură substituirea sa cu un alt apărător.

Curtea reține că înlocuirea avocatului ales prin dispoziția instanței, în ipoteza prevăzută de textul de lege criticat, este o măsură de natură a asigura continuarea judecării cauzei, cu respectarea art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală. Totodată, această măsură procesuală asigură desfășurarea cu celeritate a procesului penal. Curtea reține că, în cazurile în care asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales nu se prezintă în mod nejustificat la judecarea litigiului, s-ar putea ajunge la situația ca printr-un comportament abuziv să se tergiverseze soluționarea cauzei. În consecință, nu se poate reține că textul criticat încalcă dreptul fundamental al unei persoane supuse rigorilor procesului penal de a-și alege singură apărătorul, acest drept al său subzistând pe tot parcursul procesului.

Dispoziția legală criticată este în concordanță cu textul constituțional al art. 24 alin. (2), potrivit căruia, *„în tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu”*. Este evident că textul constituțional prevede atât dreptul părții de a-și alege avocatul, cât și posibilitatea numirii unui avocat din oficiu în cazurile prevăzute de lege. În consecință, Curtea reține că dreptul instanței de judecată de a numi un apărător din oficiu în condițiile art. 171 alin. 4¹ din Codul de procedură penală reprezintă o aplicare la nivelul legii a dispozițiilor art. 24 din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea constată că și acestea sunt constituționale, neîngrădind cu nimic dreptul constituțional la apărare. Textul în cauză sancționează comportamentul abuziv al apărătorului ales și nu vatamă în niciun mod persoana care beneficiază de asistența sa judiciară.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4¹ și art. 198 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Erdély Ede în Dosarul nr. 372/2005 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. 2 teza întâi partea finală din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Museanu în Dosarul nr. 2.315/2006 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate consacră dreptul acuzatului de a nu se autoacuză, iar împrejurarea că declarațiile acuzatului pot fi folosite și împotriva sa numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză constituie o garanție a procesului echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.315/2006, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Museanu într-o cauză penală ce privește trimiterea sa în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 271 alin. 1 din Codul penal.

În motivarea excepției autorul acesteia apreciază că textul constituțional invocat este încălcat în măsura în care declarația inculpatului poate fi folosită numai împotriva sa. Astfel, se ajunge la situația ca mărturisirea inculpatului să fie „regina probelor”, ceea ce contravine adevărului obiectiv. Se mai arată că această depoziție trebuie privită ambivalent, atât în favoarea inculpatului, cât și împotriva sa, nefiind benefic înfăptuirii justiției ca instanța de judecată să preia din depoziție numai acele pasaje care sunt împotriva inculpatului.

Judecătoria Medgidia apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată că dreptul la tăcere al inculpatului presupune posibilitatea

acestuia de a nu face declarații care ar putea fi folosite drept probe împotriva sa și de a nu contribui astfel la propria incriminare. Aducerea la cunoștință învinutului sau inculpatului a dreptului său de a nu face nicio declarație și atragerea atenției asupra faptului că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa de către organele judiciare sunt rezultatul ridicării prezumției de nevinovăție la rang de principiu fundamental. Se mai susține că este de bun-simț și de o logică elementară să se admită că este absurd a se accepta drept probe în procesul penal mărturii făcute de o persoană contra propriilor sale interese.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, se susține că înștiințarea învinutului sau inculpatului despre posibilitatea ca declarația sa să fie folosită în cadrul procesului penal nu înseamnă o recunoaștere a vinovăției sale, prezumția de nevinovăție fiind înlăturată numai odată cu rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare. Totodată, declarația învinutului sau inculpatului nu poate servi la condamnarea acestuia decât în măsura în care este coroborată cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se arată că nu este încălcat principiul prezumției de nevinovăție, întrucât inculpatul nu este pus în fața unui verdict definitiv de vinovăție și de răspundere. Totodată, se mai susține că instanța de judecată este cea care apreciază asupra concludenței și utilității probelor, iar cu ocazia deliberării va face aprecierea definitivă a probelor, care, potrivit art. 63 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală, nu au valoare mai dinainte stabilită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală. În realitate, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică numai teza întâi partea finală a art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală, text asupra constituționalității căruia Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Art. 70 alin. 2 teza întâi partea finală din Codul de procedură penală are următorul cuprins:

„Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 23 alin. (8) privind prezumția de nevinovăție, devenit art. 23 alin. (11) după revizuirea și republicarea Constituției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, prezumția de nevinovăție prevăzută de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale este încălcată „dacă, fără stabilirea legală prealabilă a culpabilității unui învinuit și, îndeosebi, fără ca acesta din urmă să aibă ocazia să-și exercite drepturile de apărare, o decizie judiciară care îl privește reflectă sentimentul că este vinovat” (*Cauza Minelli împotriva Elveției, 1983*). De asemenea, s-a mai reținut că această prezumție este încălcată și prin afirmațiile făcute de unii oficiali publici despre investigații penale în curs, care încurajează publicul să creadă în vinovăția suspectului și care judecă valoarea faptelor anterior unei decizii pronunțate de autoritatea judecătorească competentă (*Cauza Allenet de Ribemont împotriva Franței, 1995*). Totodată, dreptul persoanei de a nu se autoacuză este într-o strânsă legătură cu prezumția de nevinovăție (*Cauza Saunders împotriva Marii Britanii, 1996*).

Curtea constată că textul art. 70 alin. 2 teza întâi partea finală din Codul de procedură penală consacră dreptul acuzatului de a păstra tăcerea cu privire la faptele care îi sunt imputate, deci de a nu contribui la propria sa acuzare, ceea ce reprezintă un element esențial al conceptului de proces echitabil. Astfel, prin existența acestei garanții procesuale, este protejată persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni de exercitare a unor presiuni din partea organelor de urmărire penală. Dreptul acuzatului de a nu se acuza presupune ca organele de urmărire penală să strângă probe și să dovedească vinovăția acuzatului, fără a recurge la metode de coerciție, cu nesocotirea voinței acuzatului.

Cu privire la dreptul persoanei de a nu se autoacuză, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii, în *Cauza Miranda vs. Arizona* din 1966, a statuat că orice mărturisire a acuzatului este inadmisibilă dacă nu i se aduc la cunoștință, în prealabil, acele „avertismente Miranda”. Astfel, înainte de interogatoriu trebuie să i se aducă acuzatului la cunoștință faptul că beneficiază de dreptul la tăcere, că orice declarație a sa poate fi folosită împotriva lui și că are dreptul să fie asistat de un avocat, iar dacă nu are suficiente resurse materiale va fi numit un avocat din oficiu spre a-l reprezenta. Prin aceste garanții procedurale se asigură în mod efectiv dreptul acuzatului de a nu se acuza. Într-o altă cauză, *Dickerson vs. United States, 2000*, Curtea a reafirmat acest principiu — dreptul la tăcere — ca fiind unul de natură constituțională, chiar dacă nu este în mod expres prevăzut în Constituție.

Cu privire la situația din speță, având în vedere prevederile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora „Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului”, nu se poate ajunge la concluzia că mărturisirea ar fi „regina probelor”. Curtea reține că art. 69 din același cod prevede măsura în care se poate ține cont de declarațiile date de învinuit sau inculpat, reglementare similară, *mutatis mutandis*, cu cea care privește declarațiile părții vătămate, părții civile sau celei responsabile civilmente (art. 75). Deci, textul de lege criticat nu poate fi interpretat în sensul că declarațiile făcute de inculpat sau acuzat au o valoare supremă. Mai mult, Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia instanța de judecată preia din declarație numai acele pasaje care sunt împotriva inculpatului, având în vedere finalitatea procesului penal — aflarea adevărului (art. 3 din Codul de procedură penală), precum și prevederile art. 4 din Codul de procedură penală coroborate cu art. 69 din același cod, potrivit cărora instanța de judecată, în virtutea rolului său activ, administrează probatoriul necesar pentru aflarea adevărului și va ține cont de declarațiile învinuitului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

În consecință, Curtea reține că prezumția de nevinovăție nu este înlăturată prin obligația organelor judiciare de a atrage atenția învinuitului sau inculpatului că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa, dimpotrivă, această obligație fiind o importantă garanție procesuală pentru satisfacerea cerințelor unui proces echitabil. Prin această obligație este respectat dreptul fundamental al persoanei de a nu se autoacuză.

Având în vedere cele expuse mai sus, nu se poate susține, în niciun fel, încălcarea prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. 2 teza întâi partea finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Museanu în Dosarul nr. 2.315/2006 al Judecătorei Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal, excepție ridicată de Nicoleta Deleală în Dosarul nr. 985/P/2006 al Tribunalului Galați — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că art. 246 din Codul penal impune un tratament sancționator mai sever în ceea ce privește funcționarii publici în raport cu alți funcționari tocmai în considerarea funcției publice pe care o îndeplinesc. Totodată, este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 180 din 22 aprilie 2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 985/P/2006, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal**, excepție ridicată de Nicoleta Deleală într-o cauză penală ce privește trimiterea în judecată a acesteia pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 215¹, art. 246 cu referire la art. 248¹ și art. 290 alin. 1 din Codul penal.

În motivarea excepției autorul acesteia apreciază că legiuitorul a creat o discriminare între funcționari și funcționarii publici prin instituirea unui regim sancționatoriu

mai sever cu privire la infracțiunile săvârșite de aceștia din urmă.

Tribunalul Galați — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se susține că, prin stabilirea unui regim sancționatoriu mai sever pentru funcționarii publici, legiuitorul a avut în vedere natura funcției pe care aceștia o îndeplinesc, astfel încât fapta săvârșită de un funcționar public prezintă un grad de pericol social mai mare decât fapta săvârșită de alte categorii de funcționari.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, arătând că textul criticat nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile în mod egal oricărei persoane care are calitatea de funcționar public. În acest sens, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 180 din 22 aprilie 2004. Se mai susține că principiul egalității nu împiedică stabilirea de către legiuitor a unor soluții legislative diferite pentru situații diferite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 246 din Codul penal, care au următorul cuprins:

„Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.“

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Cu privire la principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea a statuat că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Totodată, principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal, excepție ridicată de Nicoleta Deleală în Dosarul nr. 985/P/2006 al Tribunalului Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale

Astfel, Curtea constată că, în cazul dedus judecății sale, funcționarul public este evident într-o altă situație juridică decât funcționarul prevăzut de art. 258 din Codul penal. Legiuitorul a considerat mai gravă fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane, tocmai în considerarea funcției publice pe care acesta o îndeplinește. Fapta funcționarului public prezintă un grad de pericol social mai mare, ceea ce și determină aplicarea unui regim sancționatoriu mai sever față de fapta săvârșită de funcționarul prevăzut de art. 258 din Codul penal.

Curtea constată că, datorită existenței acestei situații de fapt diferite, se impune un tratament juridic diferențiat între aceste categorii de funcționari, chestiune ce se reflectă în regimul sancționatoriu diferit stabilit de legiuitor. În consecință, având în vedere cele expuse mai sus, nu se poate susține, în niciun fel, încălcarea textului constituțional invocat.

judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Cristian Nan în Dosarul nr. 7.806/1/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că prin Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007 Curtea a statuat, în esență, că nu este posibil ca obiectul dosarului de fond să se identifice cu obiectul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.806/1/2006, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.**

Excepția a fost ridicată de Cristian Nan într-o acțiune în contencios administrativ „împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006”, însoțită de „excepția de neconstituționalitate în ceea ce privește neacordarea sporului de vechime în muncă pentru activitățile desfășurate în funcții juridice sau nejuridice, altele decât cea de judecător, procuror sau personal asimilat acestora”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, întrucât „instituie o discriminare reală între diferitele categorii de magistrați [judecători și procurori care au lucrat numai în justiție și cei care au lucrat și în alte domenii], cât și între magistrați și personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, care în prezent beneficiază atât de spor de fidelitate, cât și de spor de vechime în muncă”. În consecință, autorul excepției solicită „obligarea Guvernului să modifice Ordonanța de urgență nr. 27/2006 în sensul introducerii sporului de vechime în muncă”.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că, potrivit Legii nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. „În temeiul acestei prevederi, o excepție de neconstituționalitate prin care se contestă existența unor prevederi legale sau nereglementarea unei anumite situații este inadmisibilă.”

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 față de art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007.

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției a fost ridicată într-o acțiune în contencios administrativ „împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006”, în temeiul art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Prin Decizia nr. 761 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 7 decembrie 2006, instanța de contencios constituțional a statuat că „legile și ordonanțele Guvernului nu pot fi atacate pe cale principală, prin acțiune introdusă exclusiv în acest scop la instanța de judecată sau de arbitraj comercial, ci numai pe cale de excepție, în valorificarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim”.

Totodată, prin Decizia nr. 5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007, Curtea a observat că, „potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei ordonanțe care are legătură cu soluționarea cauzei” și că, „atunci când obiect exclusiv al acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțeleasă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecății.”

Așadar, în cazul de față Curtea constată că acțiunea principală și fondul cauzei se identifică practic cu excepția de neconstituționalitate. În consecință, Curtea reține că sesizarea sa a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992, și, ca atare, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Cristian Nan în Dosarul nr. 7.806/1/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „CET Govora” — S.A. în Dosarul nr. 9.534/CAF/2006 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 9.534/CAF/2006, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „CET Govora” — S.A. într-o cauză având ca obiect o poprire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție. În acest sens, arată că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale invocate, deoarece simpla înștiințare din partea terțului poprit, potrivit căreia nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, nu ar trebui să constituie motive de menținere sau desființare a popririi, fără un control judecătoresc prealabil. Controlul instanței de judecată asupra popririi în materia executării silite a creanțelor bugetare este exclus, așa încât terțul poprit nu se află într-o poziție de egalitate în raport cu creditorul.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea și-a exprimat opinia în sensul că textul de lege criticat este constituțional.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, „în speță fiind vorba de o strictă aplicare a legii, iar nu despre o problemă de constituționalitate, dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției nefiind încălcate în niciun fel.”

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, întrucât se aplică tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, acestea nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil și de soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, cu modificările aduse prin art. I pct. 5 din Legea nr. 158/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 165/2005 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 23 mai 2006.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „CET Govora” — S.A. în Dosarul nr. 9.534/CAF/2006 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 152854